

„Rok, ktorý končí.“

Keď si spomenieš na svoj minulý život, ktorý uplynul bez výšok a hĺbok, uvedom si, koľko času si stratil a ako by si ho mohol znova získať: pokáním a väčšou odovzdanosťou. (Brázda, 996)

31. december

Už sa tisícimi, viac alebo menej poetickými spôsobmi povedalo, že rok ktorý končí s milosťou a milosrdenstvom Božím, je ďalším krokom, ktorý nás približuje k nebu, našej definitívnej vlasti.

Keď myslím na túto skutočnosť, veľmi dobre začínam rozumieť zvolaniu sv. Pavla v liste Korinťanom: *tempus breve est!*, aký je len náš život na zemi krátky! Tieto slová v hĺbke srdca naozajstného kresťana znejú ako výčitka jeho nedostatku veľkorysosti a ako stála výzva byť verným. Náš čas je skutočne krátky na to, aby sme milovali, dávali, konali zadosťučinenie. Preto nie je správne, aby sme ním mrhali, ani aby sme tento poklad nezodpovedne vyhadzovali von oknom; nemali by sme premárniť tú etapu svetových dejín, ktorú Boh každému jednému z nás zveruje.

Zamyslime sa teraz odvážne nad svojím životom. Prečo si niekedy nenájdeme ani tých pár minút, aby sme s láskou dokončili prácu, ktorú máme vykonať a ktorá je prostriedkom nášho posvätenia? Prečo zanedbávame povinnosti voči rodine? Prečo máme zrazu

naponáhlo, keď sa máme modliť,
alebo ísť na Svätú omšu? Prečo nám
chýba pokoj a vyrovnanosť, keď si
máme plniť povinnosti svojho stavu,
no na druhej strane si bez náhlenia
krátime čas hovením svojim
osobným rozmarom? Ved' sú to
maličkosti, môžete namietat'. Áno,
skutočne. Ale práve tieto maličkosti
sú olejom, naším olejom, ktorý
udržiava plameň živý a lampu
rozsvietenú. (Boží priatelia, 39-41)